

POVRATAK

Đuro Vidmarović

I

More zaustavljeno u tvojim očima
jednako plavo,
jednako tajanstveno,
jednako duboko.

Da mi je postati koraljem
u moru tvojih očiju.

II

Treba preživjeti povratak s morskog žala
i ponovno sresti leptire noći
i sustići vlastiti nedohod.

Zvijer nisi
lišaj nisi
a žega nema
MILOSTI.

III

Željeznička čekaonica: znojna užurbana tjelesa,
zakašnjeli vlakovi, povratnici i oni drugi
što ih vjetar kao spore raznosi
(prastare ljudske paprati).
Grčevi čekanja i sretni osmjesi onih
koji slobodno slijede svoj trag.

IV

Krajolik kamenite Hrvatske promiče:
osjećam da ima dušu i da mi je dom.
Pastirica u crnom:

ostarjela s vretenom.
i sunčanim klupkor
vune.

Ovce pasu u miru. Janjad skakuće.
(Hrvatska brdska Arkadija —
čuvaj se, doći će i ovamo sjeme
polaganog umiranja).

V

More zaustavljeno u tvojim očima.
MORE — MOJ SIN
MORE — MOJ SAN

Učinit ću kolijevku za vas obojicu
(da li su ljudi u stvarnosti,
ili je ona u njima?).

VI

Vihori i kovitlaci sve su brži.
Krezubi goniči vode bijesne pse. Reže.
Iza njih slinav trag,
a iznad crne ptice lepeću teškim krilima.
Kljunovi im traže tvoju utrobu.

Jedini spas je sumrak i ljepljiva magla noći.
tad živiš sam i prividan,
rastvoren u lišće kestenovo,
u metvicu i vrijesak,
u miris tamjana
i pjesmu zrikavaca.

Stvarnost je obijesna kobila.
Trebalo je osedlati,
galopom presjeći teške magle.

VII

Znadem da postoji mjesto puno zelenila:
meka trava za košenje u bujnom cvatu.
Iznad cvjetova lete eskadrile leptira
duginih boja.
Rijeka teče lagano žuboreći, a ribe se
bljeskaju u svojoj sretnoj igri.

Znam da te ondje čeka jedan nježan dlan,
spreman da prekrije tvoje uzavrelo čelo.
Znadem da ondje postoji knjiga tajni
o kojoj sanjaš i koju vjekovima tražiš.

VIII

Napuštam te, Sine!
Kao sjena bdijem nad tvojom glavom
i pratim kako rasteš i kročiš kroz šikaru.
Stajem na put zvijerima koje pristižu iz
dalekih krajeva.
Proganjam lovce i trgovce
što vole ljudsko meso.

IX

Postajem munja i oganj vječni što u noći
punog mjeseca vide ljudi bez grijeha.
Bit ću ondje gdje tvoje stopalo ostavi trag
a tvoja ruka ukrasi svijet.
Bit ću dobra misao što stiže iz dalekih dubina Sudbine
kako bi slobodno gledao zvijezdu svog života.

Tu sam, sine, kao dah, kao zrak što ga udišeš.
U tvom sam pogledu, u tvojoj suzi — i tvojoj suzi.

X

Kako je lijepo što psi postoje
i što svatko ima svoju sjenu.
To znači da je bol vječita,
da kretanju nema kraja.

XI

Plašim se krvi. Zastajem i promatram.

XII

Šetam alejom ruža neobičnog crvenila.
Snažnog mirisa.
Na svakoj latici kaplja ljudske krvi.
Ruže života.
Ruže umiranja.

XIII

Napadaju me dvije tamne sjene.
Svako iz čela izlazi tanka srebrna nit
i nestaje u bezdanu tišine i mira.
Ruše me u bezdan,
otkidaju dijelove onog što bih trebao biti.
Naglo bještavo svjetlo.
Beskraj krijesnica,
a onda duga smirujuća tama.

XIV

Probudih se prije zore.
Korakom udaram o asfalt.
Tamni se nebo u staklu grada.
Gdje nesta Sveti Gaj?

Nema starih staza.
Glupo je bježati u prošlosti.
Ti nisi onaj koji jesi.
Ti si san i sjena!

XV

Bježi čovječe!
Oni pristižu u strogoj koloni.
Vodi ih žena duge kose.
U ruci joj košara crvenih ruža.
Ruže se množe,
a zmiye lete iznad glava.